

**ÉVKÖZI 10. VASÁRNAP****C év**

1– 4 oldal

Olv.: 1Kir 17,17-24 – Gal 1,11-19 – Lk 7,11-17

A naimi ifjú

**KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL*****Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek!

Az Úr az én fényem! – énekeltük. Milyen jó lenne, ha mindegyikünk elmondhatná, hogy ennek a világosságnak fényében gondolja el az életét, a programjait, célkitűzéseit! Kirkegaard, a dán filozófus sajátos megállapítással áll elénk a mai vasárnapon:

***Vannak, akik követik Jézust és vannak, akik csodálják Jézust!***

***Jézus a világ világossága!***

Mi a fény szerelmesei vagyunk!

Mi Jézus fényében szeretnénk járni az utunkat!

Nem kivonulni a világból,

hanem megérkezni a világba, hogy fény legyen a világban!

A sötétség elég nagy! Szeretnénk eligazodni!

***Van fény, van világosság: Jézus, csak Felé kell fordulni!***

***Jézusnak nincs szüksége csodálókra!***

***Jézus bennünket vár, akik az ő útján járunk***

***és megjelenítjük őt, az eligazító értelmet ebben a világban!***

***Ez a Világosság!***

***Szentbeszéd******Csodálatos az élet és titokzatos a halál!***

Kedves Testvérek! Az emberek, amikor az élet titkával szembesülnek, gyakran Istent vonják felelősségre, hogy miért nem tesz több csodát! Csakhogy Isten egészen másképp gondolkodik a mi életünkről, a mi küldetésünkről, mint mi saját magunk! A húsvéti ünnepek után az évközi vasárnapok ünneplése következik, amely egészen év végéig, adventig tartó sorozat, tanítás a hitünkről, a kereszténységünkről.

A mai vasárnapon Jézus segítséget nyújt nekünk abban, hogy mi emberek nem lehetünk csodavárók! Isten nem azért Isten, hogy a mi kívánságainkat teljesítse! Oly sokszor tapasztaljuk, hogy amit ma annyira szeretnénk, azt holnap lehet, hogy megbánjuk. Holnapután rádöbbenünk arra, hogy kár volt, mert egyáltalán nem azt jelentette az, amit kívántunk, mint ami az álmunk, a vágyunk, hanem sokkal kevesebbet. Ezért szokták mondani a lelki írók:

***Isten jobban tudja,***

***hogy mire van szükségünk, mint mi saját magunk!***

Ez a mai vasárnap ki akar bennünket ábrándítani abból az Istenből, aki a csodák Istene, aki a csodatévő Isten! Noha Isten tett csodákat, Jézus Krisztus maga is tett csodákat. Amikor mi az

istenkapcsolatunkat építjük föl, akkor más úton kell elindulnunk. Ebből a szempontból a mai sajátos történet nagyon figyelemre méltó! Istenről azt is mondják, hogy részvétlen. Azok szokták ezt mondani, akiknek a csodavárása nem teljesül. Nagy gondolkodók, például Sartre, Camus azért hagyták el hitüket, azzal magyarázták döntésüket, hogy részvétlen Istenhez semmi közünk!

***A mai történet arról szól, hogy az Istennek szíve van!***

Antropomorfizmusról van itt szó. Jézusnak megesett a szíve ezen az asszonyon. Innen, ebből a pontból kell elindulnunk, amikor az istenkapcsolatunkat akarjuk fölépíteni.

***El kell döntenünk, hogy istencsodálók,  
- ez a keresztényekre is áll –  
vagy krisztuskövetők leszünk!***

***Isten tőlünk azt várja,  
hogy Krisztus követtségében járjunk  
annak a gondolatnak jegyében,  
amit a szentmise bevezetőjében említettem:  
Isten a világosság!  
A világnak a világosságra van szüksége!***

A világ azért zavarodott össze, mert nem világos! A magyar fogalomban is összefügg a világ szó a világossággal. Amikor összekuszálódik minden és nem látjuk át a történéseket, akkor – és ez nem függvénye a mi tudásunknak, vagy kevesebb tudásunknak, ez egy másfajta szemlélet, - sötétben kóválygunk!

***A találkozás pontján Jézus a kezdeményező***

Figyeljük ennek a történetnek számunkra oly fontos üzenetét. Mit hallottunk? Két menet jelenik meg szemünk előtt! Az egyik menet Jézus tanítványaival és sok követőjével befelé megy Naim városába. A másik menet kifelé jön a városból, halottat kísérő tömeg, egy özvegy édesanya egyetlen fiát viszik ki a temetőbe. Jézus megjelenik, amikor ez a két menet találkozik.

***Az egyik menet befelé tart*** egy városba, egy közösségbe sajátos üzenettel.  
***A másik menet kifelé tart***, háta mögött tudva a közösséget, mert temet.

Ebben a világban sajátos tapasztalatunk van, amikor olyan menet találkozik egy másikkal, amelyik a közösség felé megy a maga üzenetével, a másik menet a közösségből kivonul a maga szomorúságában. Ezen is el lehetne elmélkedni, ha a mai világ helyzetét tekintjük.

***Jézus a találkozásnak ezen a pontján jelenik meg,  
mint kezdeményező!***

***Ez is fontos figyelmeztetés,  
hogy ebben a világban Jézus a kezdeményező,  
hiszen ő a világ világossága!  
Ha Jézus felé fordulunk,  
akkor részt vehetünk abban a csodálatos történetben,  
amely rendet akar teremteni az ember világában!***

***Az özvegyasszony egyetlen fiát veszítette el***

Másik távlata ennek a történetnek, - azt hallottuk, - hogy egy özvegyasszony egyetlen fiát vitték ki a temetőbe, kihullott a közösségből. Ez az özvegyasszony Jézus korában és még a korábbi ószövetségi időkben is a legszerencsétlenebb ember. Abban a világban az özvegyasszony az a valaki, aki egyedül marad, aki magára hagyatott, akinek egyetlen kapaszkodója van a világban, a gyerekei. Ráadásul, neki egyetlen gyereke volt. Ezt a kapaszkodót is elveszítette ez az asszony.

***A magára maradottakon is el kell gondolkodni nekünk,  
akik közösségben élünk!  
Isten egymásra bízott bennünket!  
Egymásnak adósai vagyunk!***

***Az Egyház hivatása***

Jézus megjelenik a megoldással és azt mondja: Ne sírj! Ifjú, mondom neked, kelj föl! - és Jézus visszaadja őt anyjának! Ebből messzemenő következtetéseket kell levonni, mert ezek a történetek mind lelki okulásunkra, tanításunkra jegyeztettek föl! Ez azt akarja kifejezni, hogy

***Jézus abban a tömegben halad, amely az életet hozza!***

A II. Vatikáni Zsinat óta

Az Egyház az élet megoldását kereső menetben halad!

Az Egyház maga a menetelő közösség és ezt Jézus vezeti!

Az Egyház közösségi, a közösségben meg kell állnia,  
amikor olyan emberrel találkozik, aki kiszorul a közösségből,  
aki a peremre szorul, aki rászorul a másik emberre!

***Az Egyház addig Egyház,  
amíg erre van érzéke, amíg fölismeri, hogy ez a hivatása!***

***Krisztuskövetők hivatása***

Felváztuk küldetésünket! Nem istencsodálók vagyunk, hanem a közösség tagjai, a közösség formálói akarunk lenni! Jézusnak ez volt a küldetése, ő a megváltó, a megmentő! Ezek a történetek a megváltás titkával vannak kapcsolatban! Nem a konkrét tényeket kell nézni, hogy ki ez a fiú, mi lett a sorsa, hogyan folytatódott az élete. Nem ezekkel kell nekünk foglalkozni!

***Az élet titok, a halál misztérium!  
Az élet titkával foglalkozunk, amely feladat!***

Kevésbé kell foglalkoznunk a halál titkával,  
ami misztérium, mert Isten titkába torkollik!

A titkot hagyjuk az Istenre!

***Mi foglalkozunk az élettel!***

***Krisztuskövetőknek ez a küldetése!***

Európa azért is jutott oda, ahol van, mert a könnyebbiket választotta, a maga önző szempontjai szerint rendezte be az életét. Ez a feltámasztási csodatörténet a megváltás titkába torkollik, ez azt jelenti, hogy Jézus az új élet ura, aki a lelkünket támasztja föl! Az ember vagy a Lélek felől él, – Lélek az Isten – Isten akaratát követi, vagy belesüpped a maga testiségébe. A mai modern Európa a maga testiségébe süpped.

***Jézus az új élet ura, a lelkünket akarja föltámasztani!***

Azt jelenti, - amit hallottunk a szentleckében, - amiről Pál, a korábbi Saul vall, éppen ott, ahol a mai katasztrofális történetnek a gyújtópontja van, Szíriában, Damaszkuszban történt, ami történt. Pál fölismeri, hogy az ő lelke Isten szeretetének foglya lett, mert az Isten szeretete megérintette és új életre támadt! Erről van szó az egész kereszténységben!

Ma nekünk ezt a kérdést kell a középpontba állítani:  
Engedjük-e, hogy az Isten szeretete megszólítson bennünket?  
Engedjük-e, hogy Isten érintse a lelkünket?  
Akarjuk-e, hogy az Isten akarata,  
az Isten tervei határozzák meg az életünket?

***Ha igen, akkor krisztuskövetők leszünk!  
Új életet élünk, azt az életet, amit az Isten vár tőlünk!***

A lelkünk felől, a felől a lelkünk felől élünk,  
amely lelkünket az Isten szeretete átalakított!  
Járunk-kelünk a világban  
***és megjelenítjük Isten szeretetét  
a magunk örömére és embertársaink javára!***

***Ez a kereszténység lényege és ez a kereszténység üzenete!***

Mindennel foglalkozunk, különböző konferenciákat, egyházi, lelki, szellemi, teológiai gyűléseket tartunk, közben hamis elvárásokkal fordulunk az Isten felé és pogányok maradunk! A pogányok, akik a maguk önös életét élik, megmosolyognak bennünket! Mi meg kétlaki, kettős életet élünk, ide is, meg oda is!

***Ez a mai vasárnap egyértelmű üzenetet hordoz!  
Álljunk meg!  
Ne siránkozzunk!***

Engedjük, hogy Jézus föltámassza lelkünket!  
Engedjük, hogy az Isten szeretete hatalmába vegyen bennünket!  
Erre vágyakozunk!  
Amikor egymás szeretetére vágyakozunk,  
akkor ebben az Isten szeretete ragyog föl!  
Minden ember arra vágyakozik,  
hogy legalább valaki szeresse,  
legalább valakinek fontos legyen!

***Ha mi eljutunk odáig,  
hogy Istennek mi fontosak vagyunk,  
akkor van remény arra, hogy abban a menetben vesszünk részt,  
amely befelé tart, a közösségbe, a társadalmi kérdések világába,  
ahol kivirul a lelkünk és a szeretetcselekedeteink révén  
a megváltás művében tevékenykedünk!***